

Udgift, som selvsølgelig ikke kan Andet end tyngge paa den. Der kunde maasse have været Noget, som talte for, at Ministeren havde anmodet det ærede Folkething om at optage denne Sum som en Udgift for Statskassen, som et Tillæg til de 50,000 Rd., da man ved at bestemme Tilskudet til 50,000 Rd. gif ud fra den Forudsætning, at Sædtillæget kun skulde udgjøre 12,000 Rd.; men jeg tror ikke, at jeg har taget fejl af Stemningen her i Thinget, naar jeg har holdt mig tilbage fra at gøre dette Skridt, og det kan altsaa ikke lægges Ministeren til Last, at han har undladt det. Der bliver altsaa nu en Byrde tilbage for Theaterkassen, for hvilken den visseelig kunde ønske at blive fritaget; men paa den anden Side vil dette kun kunne ske ved, at man fratager de påagældende Personer et Tillæg til deres Lønning, der nu ikke blot staar for dem som en forhaabet eller forventet højere Indtægt, men som Noget, hvortil de have erhvervet en bestemt Ret, der kun kan berøves dem derved, at man ligesom fratager dem den. Det er nu ganske vist, at man med Føie kan sige, at det, da Lønningsloven blev indbragt, laa udenfor den Tanke, som Ministeren og Regjeringen i det Hele havde, at de skulde have dette Tillæg, og for saa vidt kan det altsaa ikke fremtræde med det ubiøse Præg, som det i de fleste andre Tilfælde vilde have, naar man vilde borttage en saadan erhvervet Ret; men jeg kan ikke negte, at jeg for mit Bedkommende har en Følelse af, at der maatte være en stærk Opfordring, hvis man skulde medvirke til, at en Forandring i den Retning foregik, og en saadan synes det mig dog ikke, at der i nærværende Tilfælde er tilstede. Det er ganske vist, at der her er Tale om et Tilskud til disse Embedsmænd, men det er dog et aftagende Tilskud, og paa den anden Side vil selvsølgelig den Forøgelse i deres Indtægt i det Hele, som derved vil ske, komme i Betragtning, for saa vidt der er Spørgsmaal om en mulig Forøgelse eller Forhøielse af deres Lønning ved Honorarer eller Eghende. Og saa ad denne Vej vil der finde en Formindskelse Sted af dette Beløb, saaledes at det Større, der i Virkeligheden kommer frem ved denne Tingenes Gang, ikke bliver noget sær-

deles Betydeligt. Jeg skal ikke her yderligere udtale mig om, hvorledes min Stilling som Minister vilde være bleven, dersom man ikke ved Finantslovens 3die Behandling var gaaet ind paa Bevillingen af de 6,000 Rd., idet man lyffeligvis vedtog at bevilge dem; det er muligt, at jeg, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds mente, i modsat Fald vilde have fundet mig opfordret til at fremkomme med et Lovforslag, men jeg vilde ikke have gjort det med Glæde. Smidlertid er jo Situationen bleven forandret ved, hvad der nu er sket, og jeg kan ikke negte, at jeg, naar jeg, ikke som Minister, men som Medlem af Thinget, skulde give mit individuelle Votum over Sagen, vilde sige, at jeg troede, det forsaavidt var afgjort, at Lovforslaget maatte træde tilbage, og at det virkelig var Meningen, at man, idet man i Genhold til den Motivering, der fra Ministerens Side var givet, og som gif ud paa, at det vilde blive en fortsat Byrde, der vilde komme til at hvile paa Theatret, gif ind paa at votere Beløbet, ikke vilde indskrænke sig til, hvad der selvsølgelig er det Nærliggende, nemlig at votere det for et enkelt Aar, men at man var gaaet ud fra, at en saadan en Gang tilveiebragt Tilstand skulde bevares. Det er dog, som sagt, kun min individuelle Mening, jeg her fremsetter, men det forekommer mig, at den er i Overensstemmelse med, hvad vi hørte af den Mand, hvis Udtalelse her maa tillægges den største Betydning, nemlig Udtalelsen af den Mand, der optræder som Ordfører for Forslagsstillerne (Bojsen). Paa den anden Side skal jeg ganske vist paa ingen Maade negte, at man kan gaa den Vej, som min ærede Gjenbo (S. A. Hansen) har omtalt; det er en Selvsølge, at man ikke er ubelullet derfra, men jeg maa strax tilføie — og derfra gif det ærede Medlem ogsaa ud — at der da maa foretages den Forandring, at der sættes 1873 i Stedet for 1872. Jeg maa nemlig tilstaa, at jeg ikke rigtig forstod, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds mente, naar han sagde, at man nok kunde have dette Tillæg staaende paa Finantsloven, men at det alligevel skulde være gaaet tabt, naar der udkom en Lov, som tog Tillæget bort fra disse Em-